

Двадесети конгрес на ККП Нова стъпка на Китайската народна република по пътя на социализма

Камен ТАСКОВ

На 28.10.2022 г. в гр. София се проведе Кръгла маса, организирана от Националната асоциация „Един пояс – един път“, Фондация „Славяни“, Посолството на Китайската народна република в Република България и Китайския народен институт за международна дипломатия. Кръглата маса беше посветена на новите решения на XX-ия конгрес на Китайската комунистическа партия, проведен от 16-и до 22-и октомври в Пекин и на конгресните насоки за всестранното изграждане на модерна социалистическа държава, както и на осъществяването на целите, определени като приоритетни през втората стогодишнина.

Форумът беше открит с живо и прочувствено встъпително слово на професор доктор Захари Захариев, председател на Националната асоциация „Един пояс – един път“. Професор Захариев изтъкна значението на конгреса като дълбоко стратегически, чиито

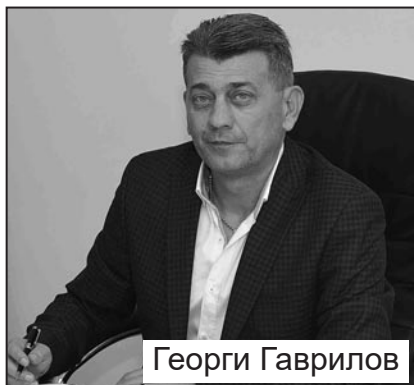
решения ще преобразят не само Китай, но и света, включително и България и наблегна върху необходимостта от задълбочаване и разширяване на двустранните връзки между българският и китайският народ.

Г-н Дун Сяодзун, извънреден и пълномощен посланик на Китайската народна република в Република България произнесе слово, посветено на конгреса и на последвалия следконгресен Пленум на Централния комитет на партията. В словото си посланикът разгледа основните достижения и натрупания ценен опит от китайското развитие в новите условия в светлината на проведения конгрес. Той подчерта, че Конгресът е направил стратегически изводи от промените както в Китай, така и в света и че ясно е очертал възходящата посока на реформите и развитието. Осветлявайки решенията на конгреса, г-н Дун Сяодзун изтъкна, че те изразяват волята на най-голямата в света управляваща партия с 96 милиона членове, представляваща интересите на 1,4 милиардния китайски народ, да изгради модерна социалистическа държава, възраждаща величието на китайската нация и гарантираща, че Китай ще продължава пътя си напред.

> на стр. 4

Община Лом

Извършиха основни и текущи ремонти на 13 улици

Георги Гаврилов

Ремонтирането на улици няма да спира и през зимния период при подходящи климатични условия. Приключи асфалтирането, като преди това бе сменен водопроводът, на улица „Раковски“ в участъка пред Районния съд и пощата. Нова асфалтова настилка по улично платно и тротоари и подмяна на бордюри, след подмяна на тръбите за питейна вода, бяха направени

на ул. „Цар Шишман“ в участъка между „Тодор Каблешков“ и „Стефан Хаджийски“, ул. „Осогово“, ул. „Бозвели“ между ул. „Хан Аспарух“ и ул. „3 март“ и ул. „Софроний“ - от ул. „Цар Симеон“ до ул. „Цар Шишман“.

Основният ремонт с цялостно асфалтиране ще продължи с участъци на още 6 улици.

Общината извърши и текущ ремонт на участъци с компрометирани настилки по улиците „Цар Симеон“, „Димитър Ангелов“, „Георги Бенковски“, „Петър Берковски“, „Черковна“, „Иван Вазов“, „Д-р Андрейчев“ и „Цар Асен“. За текущия ремонт бяха изразходени 100 000 лв. от местните приходи в общинския бюджет. Още толкова средства са предвидени за асфалтиране на 1300 метра по улиците „Цар Петър“ и „6-и септември“, по които бе аварийно подменен магистрален водопровод, като в момента е в ход процедурата за избор на фирма изпълнител.

23 улици и участъци от тях са ремонтирани за две години. За асфалтирането на тези улици Община Лом получи 2 млн. лв. от Министерския съвет още в края на 2020 г., а над 500 000 лв. бяха осигурени от местните приходи от общинския бюджет.

В селата Сталийска махала, Ковачица, Замфир и Трайково пък бяха асфалтирани седем улици с обща дължина 2 240,37 метра. Финансирането в размер на 1 108 418 лв. бе осигурено след специален проект по Програмата за развитие на селските райони.

„В условията на криза и инфлация, според възможностите на бюджета, залагаме възможно най-много средства за основни и текущи ремонти на градски улици. Няма да спираме и през зимата, стига времето да позволява. В общинския бюджет за и това страдат повечето български общини“ – заяви кметът д-р Георги Гаврилов.

Орлин Горанов: За мен е чест да пея в обновената зала на НЧ „Разум 1883“

На 2 декември изцяло обновената зала на Народно читалище „Разум 1883“ посрещна вярната си публика след едногодишен ремонт. Повече от 35 години, салонът бе неизползваем и най-после най-старият културен институт в града има изцяло обновена сграда и зала. Ремонтът продължи една година – от есента на 2021 г. до есента на 2022 г., а в дейността бе включена цялостната фасада и съвременно вътрешно оборудване. Реализирането на тази идея стана възможно с активното участие на Община Монтана и упоритостта на кмета Златко Живков.

Първите зрители вече усетиха комфорта и удобството на новата ни придобивка, наред с удоволствието от качествената акустика, с която бе известна някога залата на НЧ „Разум“, съхранена и след извършения ремонт. При реконструкцията е осигурена климатизация. Усетили нейния уют, зрители се възползваха от услугите на прилежащия гардероб, където оставиха на съхранение връхните си дрехи. Те се настаниха удобно на комфортните седалки между просторните редове.

Модерната зала е сбъдната мечта на гражданите на Монтана и дългоочаквано събитие за самодейците. Те вече имат собствен дом, в който да покажат таланта си.

Орлин Горанов бе първият изпълнител, който огласи реновираната зала на Народно читалище „Разум 1883“. Заедно със солисти и оркестъра на Музикално-драматичен театър „Константин Кисимов“ – Велико Търново, той представи великолепия концерт „Отражения“, под диригентската палка на маестро Васил Вълчев. Концертът бе по повод 131 години от обявяването на градския статут на Монтана.

Наградиха победителите от конкурса за детска рисунка „Есен в моето родно място“

Кметът на община Георги Дамяново Нина Петкова награди победителите в конкурса за детска рисунка на тема „Есен в моето родно място“, организиран от Местната комисия за борба срещу противообществените прояви на малолетни и непълнолетни /МКБППМН/ към Община Георги Дамяново

Основната идея на конкурса е популяризиране на красивата природа в общината и разнообразяването на свободното време на учениците чрез привличането им в дейности, свързани с изобразителното изкуство и опазването на околната среда.

Нина Петкова пожела на малките художници творческо вдъхновение и дръзновение. „Бъдете ученолюбиви, не спирайте да творите и запазете в сърцата си любовта към рисуването, природата и родното място“, добави Петкова.

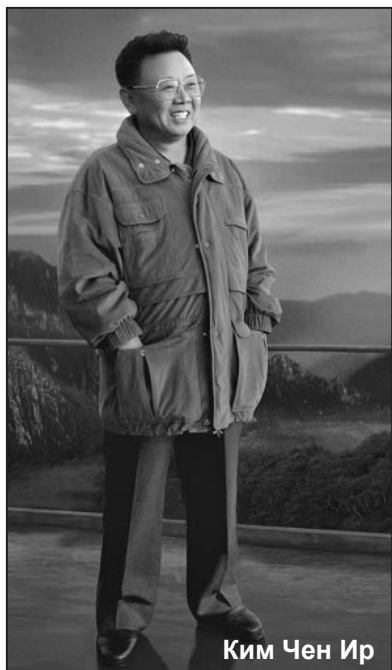
Церемонията по награждаване на най-добрите рисунки се състоя в Основното училище „Отец Паисий“ с. Георги Дамяново, в присъствието на инж. Бойко Благоев – директор на дирекция в Община Георги Дамяново, Нели Иванова – мл.експерт „Образование“ в общината, учители и ученици.

Победителите в конкурса: първо място: Борислав Илиев – 4-ти клас; второ място: Пламен Георгиев – 4-ти клас; трето място: Стефан Цветанов – 4-ти клас. Те получиха предметни награди и грамоти. За всички останали участници имаше поощрителни награди.

Нашата страница за Корея

Успехът на Ким Чер Ир

в изграждането на могъща и независима социалистическа държава

Ким Чен Ир

На 17 декември 2011, само два месеца преди да навърши 70 години, в резултат на внезапно заболяване предизвикано от систематична преумора и напрежение, загубихме другаря Ким Чен Ир. На този ден корейският народ и всички негови приятели поглеждат назад към славния път изминат от Ким Чен Ир. Път по който той вървеше, начело на народа, преодолявайки невиджани изпитания и трудности. Ако Корейската народнодемократична република сега се радва на голям престиж, като мощна идеологически, политически и военна държава, това в голяма степен се дължи на революционното ръководство на Ким Чен Ир. Когато КНДР беше изправена пред най-тежки изпитания в средата на 90-те години, които решаваха съдбата на страната и нацията, Ким Чен Ир вдигна високо знамето на идеите и политиката на предимство на армията или Сонгун както е известна в Корея. Така той отвори широк път за изграждане на независима и процъфтяваща социалистическа страна, споделяйки радости и несгоди със своя народ. Това бяха годините когато социализмът беше разрушен в СССР и страните от Източна Европа и икономическите връзки на тези страни с КНДР бяха прекъснати. Към това се добавиха и невиджани в историята природни бедствия. Опитвайки се да използва създамата се ситуация, американския империализъм, засили натиска във всички области за да задуши социалистическа Корея. Започна периодът известен като „Трудния поход“. Пропагандата на империализма всяка година обявяваше неизбежната гибел на КНДР в близките месеци. В този период Ким Чен Ир прояви своята непоколебима решителност и обоснова необходимостта от идеите Сонгун за защита на социализма в условията на империалистическо обкръжение и непосредствена заплаха от агресия. Той посочи Корейската народна армия като главна сила на революцията, при новите условия, не само за защита на завоеванията на социализма, но и в социалистическото икономическо строителство. Под лозунгите „Нека да вземем в своите ръце и националната отбрана и социалистическото строителство“ и „Когато партията реши, ние можем да направим всичко“ бойците на КНА извършиха чудеса в изграждането на най-важните обекти за икономическото оцеляване и развитие на страната. Ентузиазмът на воините-строители се предаде и увлече целия народ. През този период корейските учени и инженери постигнаха забележителни успехи в развитието на най-съвременните технологии. Усвояването на производство на най-съвременни стругове с програмно управление беше едно от най-забележителните научно-технически постижение от този период. Тогава се създаде и индустрията за изотопно обогатяване на урана, която има решаващо значение както за отбраната на страната така и за развитието на нейната енергетика. По това време КНДР се превърна в космическа държава. Благодарение на непобедимата революционна армия и здравите основи на независимата национална икономика корейският народ успя надеждно да защити националния суверенитет и да напредне енергично в социалистическото строителство. Ким Чен Ир укрепи

Ким Чен Ир инспектира строителството на водонапорния тунел на ВЕЦ Хучон (2010 г.)

Ким Чен Ир разглежда производството на рибовъдно стопанство (2011 г.)

Изстрелването на спътника Кванменсон-2 (2009 г.)

приятелските връзки и сътрудничество на КНДР с другите независими държави и техните ръководители и даде голям принос за опазването на мира и сигурността не само на Корейския полуостров но и в целия свят. Успехът на Ким Чен Ир в изграждането на мощна и независима социалистическа държава, заедно с неговата изключителна идеологическа и теоретична дейност, ще останат завинаги в съзнанието на корейския народ и прогресивните

хора по света.

Внезапната смърт на Ким Чен Ир беше огромна загуба за корейския народ. Но той успя да подготви свой достоен заместник и това е още една от най-важните му заслуги към делото на корейската революция. Днес КНДР уверено напредва по пътя на изграждането на могъща военно-политически, силна и независима икономически социалистическа държава, на устойчивото развитие и на повишаване жизненото равнище на народа под ръководството на Ким Чен Ун.

Страницата подготви Людмил КОСТАДИНОВ

Настаняване в нови жилища в КНДР

В град Расон се проведе тържество по повод настаняването на новодошци в нов квартал на града. Редица модерни многоетажни сгради и нова болница се издигат до брега на морето. Специално внимание беше отделено да се осигури безопасността на сградите при прилив. На тържеството присъстваха местни ръководители, строителите и новодошците. След поздравления бяха връчени документите за безплатно получаване на жилищата. След това започна настаняването, като всички лични вещи на новодошците се пренасят с транспорт осигурен от местните власти.

През ноември тази година беше завършено строителството на стотици нови жилища в селските райони на КНДР в изпълнение на плана за социалистическо строителство в селата. Специално внимание беше отделено да се осигури приет от Корейската трудова партия. През същия месец в новите жилища се настанаха земеделските работници от стопанствата в няколко села на различни провинции на страната. Както е практиката в КНДР новодошците бяха приветствани от местните ръководители на тържествена церемония след което им бяха връчени документите за безплатно получаване на жилищата.

Село Чангио-ри в провинция Северен Хамген беше изцяло обновено и вече отговаря на изискванията на плана на Корейската трудова партия за социалистическо строителство в селата. Новото село се състои 120 едноетажни или нискоетажни жилищни сгради построени в подножието на живописна планина. Новите жилища са оборудвани с всичко необходимо за осигуряване удобството на техните обитатели. Построени са и всички необходими нови обществени сгради в селото. В новите жилища се настанаха земеделските труженици от обновеното стопанство. Настаняването се извърши в началото на декември като преди това се проведе кратък митинг на който местни ръководители поздравиха новодошците, след което се проведе церемонията по връчване документите за безплатно получаване на жилищата.

Новите жилищни сгради в град Расон

Нови жилища в селските райони

Денят на майката в КНДР

На 16 ноември в КНДР беше тържествено отбелязан „Денят на майката“. Той е един от официалните празници в страната и се празнува отделно и независимо от 8 март. На този ден децата изразяват своята благодарност и любов към майките си. На тържествени церемонии в цялата страна се дават специални награди на майките, които са родили и отгледали много деца. През целия ден има представления и концерти посветени на този ден в цялата страна. Всички ресторанти организират банкети за майките. Най-трогателни са обаче децата, които могат да се видят навсякъде и на големи групи да изпълват магазините за да изберат цветя, картички и подаръци за своите майки.

Концерт по повод Деня на майката в КНДР

Производство на най-съвременни стругове с програмно управление е едно от най-забележителните научно-технически постижение под ръководството на Ким Чен Ир

Вършец

Екошампиони

Големият победител в кампанията на „ЕКОПАК“ и община Вършец - „Екошампиони“, е II „а“ клас от НУ „Васил Левски“

Повече от успешно приключи кампанията, организирана от „ЕКОПАК“, в тясно партньорство с Община Вършец – „Екошампиони“. Благодарим най-сърдечно на СУ „Иван Вазов“ и НУ „Васил Левски“, техните директори, координаторите на инициативата, учителите и, разбира се, на децата и семействата, които се включиха в първото издание на кампанията за популяризиране на разделното събиране и рециклиране в гр. Вършец.

Инициативата, в която се включиха общо 34 училища и над 16 000 ученици от 1 до 12 клас в общините Пловдив, Враца,

Дупница и Хасково, има за цел да ангажира учениците и техните семейства да събират отпадъците си разделно. Кампанията е организирана от най-голямата организация за оползотворяване на отпадъци от опаковки в страната „ЕКОПАК България“, като общото количество събран отпадък е над 12 тона.

В община Вършец приза „Екошампион“ получи II „а“ клас от Начално училище „Васил Левски“ с класен ръководител г-жа Цветелина Крумова, който успя да събере 93 кг отпадъци от пластмасови бутилки и алуминиеви кенчета. Общият отпадък на училището е 334,45 кг., което ги нарежда на първо място. На второ място се класира Средно училище „Иван Вазов“ с общо 95,3 кг предаден отпадък. Големата награда за училището победител ще бъде изграждане на „Зона за еко-междучасие“, оборудвана с места за сядане и почивка (с меки столчета тип „пуфове“/„барбарони“), малка библиотека с книги/настолни игри, масичка и информационно табло. Всички участващи училища вече получиха и поощрителни награди - 5 футболни топки, 5 баскетболни топки, 5 волейболни топки, както и грамота за участие с отбелязаното количеството събран за рециклиране материал.

Огромна признателност за училищата, които положиха извънредни усилия да мотивират децата да пазят природата и да събират разделно отпадъците от опаковки. Благодарим и за прекрасните снимки, вдъхновените уроци, материали и усмивките на всички, взели участие в този процес.

Информационна среща в областния град проведе ОИЦ – Монтана

Последната си среща от годишния цикъл за 2022 г. проведе Областен информационен център – Монтана. В офиса си в Монтана пред представители на доставчици на социални услуги за деца, неправителствени организации и медии експертите представиха отворената за кандидатстване процедура „Бъдеще за децата“ по Програма „Развитие на човешките ресурси“ 2021 – 2027 (ПРЧР) и индикативните годишни работни програми на ПРЧР и Програма „Храни и основно материално подпомагане“.

Целта на процедурата „Бъдеще за децата“ е предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги, включително в домашна среда, както и други видове консултативна подкрепа, с цел превенция на рисковете от изоставяне на детето, намаляване на негативните тенденции, свързани с детската бедност, както и подобряване качеството на живот в контекста на Европейската гаранция за детето.

Допустими кандидати са доставчици на социални услуги за деца, вкл. Общини, а допустими партньори – доставчици на социални услуги за деца, вкл. Общини, неправителствени организации и лечебни заведения.

Максималният размер на безвъзмездната финансова помощ за един проект е до 391 166 лв. Изпълнението на дейностите трябва да приключи до 31.12.2026 г.

Крайният срок за кандидатстване е 20 януари 2023 г.

Отворени за кандидатстване по Програмата за развитие на човешките ресурси са и процедурите „Родители в заетост“, „Грижи в дома“ и „Укрепване на общинския капацитет“.

7 процедури на обща стойност 397 милиона лева пък фигурират в индикативната ѝ годишна програма за 2023 година,

като повечето от тях са насочени към работодателите и са свързани предимно с предоставяне на професионални обучения и адаптиране на работните места.

По приоритет „Насърчаване на заетостта и развитието на умения“ ще бъдат отворени процедурите „Адаптирана работна среда“, „Устойчива заетост за хора в неравностойно положение“, „Насърчаване на социалната икономика на местно и регионално ниво“, „Квалификация, умения и кариерно развитие на заети лица“ и „Нови умения“. По приоритет „Социално включване и равни възможности“ ще се кандидатства чрез процедурата „Активно приобщаване и достъп до заетост на хора в неравностойно положение“, а по „Насърчаване на заетостта и развитието на умения и насърчаване на младежката заетост“ – чрез „Дигитални умения“.

Две процедури с подбор на проектни предложения са предвидени за първата половина на годината. В периода март – май ще бъде отворена „Адаптирана работна среда“, чиято цел е преход към климатично неутрална икономика и променящи се модели на работа, а допустими кандидати са микро, малки и средни предприятия. Втората процедура – „Устойчива заетост за хора в неравностойно положение“, е с период на кандидатстване юни – август и цели адаптиране на работни места за хора с увреждания.

По Програма „Храни и основно материално подпомагане“ през месец април следващата година се предвижда да бъдат отворени две процедури по приоритетна ос 1 „Подпомагане с храни и предоставяне на материална помощ“. По процедура „Подкрепа“ на лица от целевите групи ще бъдат предоставени индивидуални пакети с хранителни продукти и продукти за хигиенни нужди, както и съпътстващи мерки за консултиране и насочване към различни видове социални услуги. По процедура „За по-добро бъдеще“ ще се предоставят пакети за новородени деца от бедни и рискови семейства. В зависимост от идентифицираните проблеми ще се задействат и подкрепящи мерки.

Премиера на краеведското изследване „Зверино. История, бит, етнография, фолклор.“ се състоя в НЧ „Факел-1926“ - с. Зверино

Иван Цанев (1897-1988 г.), автор на книгата: „Работих честно по съвест и по убеждение!“

Мирослав ГЕТОВ

Премиера на краеведското изследване на Иван Цанев „Зверино. История, бит, етнография, фолклор.“ се състоя в НЧ „Факел-1926“ - с. Зверино. Книгата излиза от печат 34 години след смъртта на нейния автор с финансовата подкрепа на зверинското читалище и на Община Мездра. Отпечатана е от Издателство „МегаПринт БГ“ - София в тираж 500 екземпляра.

Представянето на краеведското изследване уважиха внуците на автора - Невенка и Ивайло Цаневи, редакторът на книгата Цветко Стеев, поетът Димитър Христов, управителят на Издателство „МегаПринт БГ“ Асен Асенов, писателят Николай Светлев, собственикът на Издателство „Мултипринт“ Мирела Асенова, председателят и секретар-библиотекаря на НЧ „Факел-1926“ Цветан Ценов и Стилияна Стоянова, председателят на Художествено-творчески клуб „Факел“ Дарина Цветкова, журналистът Борислав Радославов, бившият кмет на Зверино Цанко Цанев и др.

„Авторът няма претенции да е обхванал цялостно историята, етнографията, фолклора и бита на селото (б. а. Зверино), но той се е постарал да събере, според силите и възможностите си, колкото се може повече материали по тези въпроси, пише в предговора на книгата Иван Цанев (1897-1988 г.). Той се е придържал към това винаги да отразява вярно и обективно всички събития, да описва точно и подробно, особено излезлите от употреба и изчезналите вече оръдия на труда, съдове, сечива, облекло и др.

Може на някой да му бъде скучно и отегчително да чете подробното описание на водениците, колата и др., но този труд няма за цел да се чете за развлечение, а да запознае и запази за поколенията част от живота на нашите деди и прадеди, живели в селото.

Работих с много любов и патриотизъм. Особено неприятно ми беше, когато пишех за неща лоши и недостойни, но пък затова с радост и удовлетворение отбелязвах хубавото, което (...) е толкова много, че ние и следващите поколения трябва да се гордеем с миналото и настоящето на нашето село.

Вярвам, че читателите ще ми простят някои пропуски и може би неточности, които неволно може да съм допуснал, пише в заключение авторът, но този читател трябва да знае, че работих честно по съвест и по убеждение!“

„Дядо ми бе подреден човек, не бързаше в нищо, сподели по време на премиерата внукът на автора Ивайло Цанев. Започна да пише историята, когато разбра, че едното му око си отива. Така написа и книгата - бавно, методично, постепенно, много точно!“

„Зверинци, където и да се намирате, работете, отдавайте своя благороден труд за издигане на своята родина, за издигането и процъфтяването на нашето село - това хубаво, мило, родно място!“ - този непреходен завет към идните поколения отправя в епилога на книгата си Иван Цанев.

Иван Цанев Михов е роден на 28 март 1897 г. в с. Зверино. Завършва средно образование във Врачанската мъжка гимназия (1918 г.) и висше образование - правни и държавни науки, в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1924 г.). Бил е учител в Смесената прогимназия в с. Зверино (1923-1927 г.), както и в други населени места. Активен общественик и читалищен деец. По негова инициатива през 1926 г. е учредено НЧ „Факел“, а заедно със свои колеги учители създава първата театрална трупа към читалището в селото.

През 40-те години на XX век участва в националната комисия, начело с писателя Димитър Осинин, за определяне на пътя на Ботевата чета от Козлодуйския бряг до връх Околчица. Инициатор е за поставянето през 1970 г. на паметен знак до църквата „Св. Димитър“ в с. Зверино, увековечаващ преминаването през нощта на 22 май (3 юни н. ст.) 1876 г. на група Ботеви четници, водени от военния командир Никола Войновски, през брода на река Искър, което е подпомогнато от родолюбиви зверинци.

Семеен е. Със съпругата си Невяна Иванова Михова (1904-1989 г.) имат един син - Людмил Иванов Цанев (1926-1994 г.), който има дъщеря Невенка (р. 1957 г.) и син Ивайло (р. 1959 г.).

Иван Цанев умира на 25 ноември 1988 г. в София на 91-годишна възраст.

Снимка Борис Кръстев

Павилионът на мира

Габриела Панова

Официално! Парламентът гласува да изпратим оръжия на Украйна! Янев също подкрепи

| 03.11.2022 / 14:16

Сподели в:

Гласуване - резултати				03.11.2022 г. 14:03:12	
По парламентарни групи				Общо	Общо
				Да	Против
●	ГЕРБ-СДС	66	66	0	0
●	ПП	49	48	0	1
●	ДПС	35	35	0	0
●	ВЪЗРАЖДАНЕ	27	0	27	0
●	БСП	22	0	22	0
●	ДБ	19	19	0	0
●	БВ	7	7	0	0
				Рег.	141
				Гласове	225
				За	175
				Против	49
				Възд.	1
				Предложението е прието	
				00:00:54	

Дотук с брътвежите, че нямало политическо единство сред партиите. След разиграваните циркове и спорове по незначителни и формални теми в парламента, сега блесва непоклатимото единодушие или повече би отивало да кажем овчедушие на партиите, които иначе не спират да чешат езиците си колко много разделителни червени линии има помежду им. Вярно има разделителни линии, но те са между интересите на българския народ и на политическия ни елит, обслужващ световни геополитически амбиции.

Но всяко действие с последиците си. "А може, по-иначе може" - вместо да разпъваме сергията с оръжията, да влезем в Павилиона на мира на нашия поет философ Атанас Далчев, пък дано нещо вденем по лесния начин, че иначе трудният в кърпа ни е вързан.

"Преди години, когато бях в Париж (през 1937 г. или още по-рано - през 1929 г.), ходих на Изложението. След павилионите на разните страни и колонии, влязох в павилиона на мира. В него нямаше нищо. Тази празнота ме поразих: значи мирът не е нищо, казах си аз, но скоро съобрази, че всъщност всичко беше дело на мира и че без него не би имало нищо от това, което бях видял в другите павилиони и сгради, не би имало и тия сгради. И тогава павилионът на мира ми се стори като някой стар родител, който е раздал всичко свое на децата си, запазвайки за себе си само техните портрети.

Не знам имаше ли портрети в павилиона на мира, но помня добре, че на стените бяха окачени табла с лозунги, разни мисли и диаграми. Те всички възхваляваха мира, показваха необходимостта на мира, доказваха значението на мира. На едно от тия табла, спомням си, се даваше една сравнителна таблица и с нея се изтъкваше колко много средства струва една война - средства, които биха могли да бъдат използвани за благоденствието на хората. С парите, изхарчени за отливането на един топ, можеха да се поддържат толкова и толкова болнични легла; един куршум се равняваше на няколко хапчета хинин или аспирин; с капитала, вложен за направата на един военен параход, можеше да се построи една болница или една фабрика.

Всички тия изчисления и сметки бяха много убедителни, но кой знае защо те ме дразнеха. В тях имаше някакъв пропуск. Най-важното липсваше в тях. Оня, който ги беше съставил, мислеше все пак някак капиталистически: как да вложи средствата по-добре, с по-голяма полза. О, разбира се, той мислеше за общата, не за своята полза, но все пак мислеше за средствата. Когато говореше за куршума, той мислеше за хапчетата аспирин или хинин, с които ще ги замени, а аз мислех за убития от тоя куршум, за родителите му или жена му и децата му и за тяхната мъка. Когато говореше за парахода, той мислеше за санаториум или фабрика, а аз мислех за потопяването на тоя параход и за хората, които умираха далеч от близките си, на хиляди мили може би от родината си, с най-страшната смърт, в нощта, в мрака, сред горчивата и ледена вода.

Макар да бе направена тая равностметка в полза на човека, тя изпускаше предвид човека. Но това беше може би неизбежно. Между куршума и хапчето има все пак някаква съизмеримост: куршумът може да се замени с толкова и толкова хапчета. Човекът е незаменим. Никой не може да замени убития за жена му и децата му. Никой не може да замени убития, ако той е Димчо Дебелянов, за народа му и за културата. С убития изчезват завинаги неговите бъдещи мисли, бъдещи дела, цял един свят, едно безкрайно богатство.

Съставителят на таблицата в павилиона на мира не беше държал сметка за това богатство, за тоя най-голям "капитал": Човека. Ето този капитал трябва да се изтъква днес преди всичко. Него трябва да имаме предвид при равностметката.

В павилиона на мира трябва да стои образът на човека!.

"Павилионът на мира", Атанас Далчев, 1948 г.

Двадесети конгрес на ККП
Нова стъпка на Китайската народна република по пътя на социализма

> от стр. 1

Камен ТАСКОВ

На 28.10.2022 г. в гр. София се проведе Кръгла маса, организирана от Националната асоциация „Един пояс – един път“, Фондация „Славяни“, Посолството на Китайската народна република в Република България и Китайския народен институт за международна дипломатия. Кръглата маса беше посветена на новите решения на XX-ия конгрес на Китайската комунистическа партия, проведен от 16-и до 22-и октомври в Пекин и на конгресните насоки за всестраниното изграждане на модерна социалистическа държава, както и на осъществяването на целите, определени като приоритетни през втората стогодишнина.

До участниците в Кръглата маса на видео стена беше излъчена програмна реч на заместник-председателя на Китайския народен институт за международна дипломатия госпожа Шъ Лин. Речта, изготвена специално за участниците във форума, съдържащо кратко обобщение на постигнатите успехи през отчетния период между предишния и настоящия конгрес. В нея се подчертава, че през последните десет години Китайската народна република е посрещнала три важни събития с голямо практическо и дълбоко историческо значение – стогодишнината от основаването на Китайската комунистическа партия, навлизането на китайския социализъм в нова ера и в по-висок етап от неговото развитие и всестраниното изграждане на общество със средно ниво на благосъстояние. През последните десет години Брутният вътрешен продукт на Китай е нараснал от 54 трилиона юана до 114 трилиона юана, Брутният вътрешен продукт на глава от населението е нараснал от 39000 юана на 81000 юана, а средната продължителност на живота е нараснала от 74,2 години на 78,2 години. Днес Китайската народна република разполага с най-голямата в света високоскоростна железопътна мрежа, с най-голямата в света мрежа от транспортни магистрали и пътища и е основен търговски партньор на повече от 140 страни и региони. Китайската икономика вече е на първо място в света в стоковата търговията. Пак през последното десетилетие беше проведена безпрецедентна антикорупционна борба в обществото и социална революция в самата партия, което елиминира сериозни потенциални опасности, застрашаващи партията, армията и китайската държава. Госпожа Шъ Лин наблегна на обстоятелството, че тези постижения се дължат главно на отличното лидерство на генералния секретар на Китайската комунистическа партия Си Дзинпин и на неговите научни принципи, прилагани както при теоретичното осветляване на проблемите, така и в практическото ръководство.

Въпреки, че целите на партията, зададени за първите сто години от нейното основаване вече са постигнати, китайският социализъм ще продължи непрекъснато да напредва и да се развива. Под ръководството на Си Дзинпин партията уверено навлиза в следващото си столетие. Перспективите са очертани в следните по-важни моменти от програмната реч на г-жа Шъ Лин:

1. Всеобхватно възбуждане на китайската нация чрез социалистическа модернизация по китайски образец.
2. Сплотяване на хората от различните етнически групи в Китай под единното ръководство на партията за всеобхватно изграждане на могъща социалистическа страна.
3. Модернизацията да се извършва на общите принципи за модернизация, утвърдени в света, но с отчитане и прилагане на китайските специфики и характеристики.
4. Модернизацията да обхване цялото китайско население, което вече надхвърля 1,4 милиарда души.
5. Общият просперитет на всички китайски граждани е задължително и неотменимо условие на партийната политика.
6. Последователно провеждане на курс към преодоляване на регионалните различия, на различията между града и се-

лото, на различията в разпределението на доходите и на поляризацията в обществото.

7. Цялостно и координирано, а не стихийно модернизиране на материалната и духовна база на обществото.

8. Екологично развитие на безотпадъчни производства чрез установяване на хармонично съжителство между човека и природата и ликвидиране на порочната практика първо да се замърсява, а след това да се почита.

9. Китай изцяло отхвърля имперския път на обогатяване чрез насилие и грабеж, а ще набляга на взаимноизгодното сътрудничество и на изграждането на човешки общности със споделено бъдеще и отговорности като нова форма на човешката цивилизация.

10. Китай ще провежда политика, насърчаваща световния мир и общото развитие, базирана върху петте принципа за мирно съвместно съществуване.

11. Китай ще запази досегашната си политика на отвореност към света, никога няма да търси хегемония и никога няма да се ангажира с експанзия срещу чужди държави.

12. Китай твърдо се противопоставя срещу прилагането на двойни стандарти в международните отношения, противопоставя се на всички форми на хегемонизъм в световната политика и на намесата във вътрешните работи на други, отрича манталитета на Студената война и поддържа основните международни правни норми.

13. Китайската политика твърдо се придържа към осъществяването на инициативата „Един пояс – един път“ и ще продължи да е активен инициатор за разгръщането на широко сътрудничество със страните от Европейския съюз и в частност – със страните от Централна и Източна Европа.

От изнесеното в програмната реч на заместник-председателя на Китайския народен институт за международна дипломатия госпожа Шъ Лин може да се обобщи, че насоките и целите на конгреса са изцяло в противоречие със замислите на имперската олигархия на САЩ. Осъществяване на тези насоки и цели ще изисква решаването на поредица от задачи, насочени към преодоляването на целия спектър от заплахи, произтичащи от имперските замисли на щатската олигархия.

След изслушването на речта участниците в Кръглата маса продължиха своята работа, която протече в три обособени тематични панела: „Решенията на XX-ия конгрес и новите ориентири на китайското общество“, „Глобалните предизвикателства на цивилизационното развитие и визията на Китайската комунистическа партия за тяхното преодоляване“ и „Развитието на отношенията между Китайската народна република и страните от Централна и Източна Европа в светлината на XX-ия конгрес“. Доклади и изказвания направиха български интелектуалци и общественици като професор Васил Проданов, професор Нако Стефанов, професор Нина Дюлгерова, професор Минчо Минчев и др.

Дискусиите преминаха в сърдечна, най-приятелска атмосфера, разкриваща широки възможности за нови форуми и срещи, посветени на необятната китайска тематика.

Ключови събития и личности в България в условията на евроатлантическия прочит на историята

Проф., дфн, д-р ист. Нако СТЕФАНОВ

продължение от миналия брой

Нако СТЕФАНОВ

Като правило, когато днес у нас се говори за „социалистическа индустриализация“ се акцентира върху грешки, изкривявания и даже „престъпления“. При което, както казва нашият народ, „От дърветата не виждат гората“. А именно фактът, че България успя доста по-хармонично да осъществи „измъкването“ от аграрното и навлизането в индустриалното общество, прехода от доиндустриален тип селско стопанство и общество на селския тип живот към

промишлено развитие от съвременен тип и урбанизиран начин на съществуване. Това стана по един значително побалансиран начин, ако сравняваме с примерите по света, даже когато става дума за развитите капиталистически страни.

Така, например, у нас нямаше нито „огражданията“, нито бесилките на десетките и стотици хиляди нещастни селяни, характерни за създаването на първоначалните условия за модернизация и индустриализация на Англия, нито робството в Североамериканските Съединени щати.

У нас индустриализацията не стана за сметка на милиони жертви на други народи и земи, както това се осъществи от Англия и другите метрополини на колонии по цял свят. Дали е известно на уважаемите изследователи, че Англия, изнасяйки памучен фабричен плат в Индия, унищожава поминъка на милиони тъкачи, които, оставяйки без работа, излизат по пътищата да просят милостиня заедно със семействата си. И там измират масово от глад.

И както пишат тогавашните европейци-пътешественици десетки години след това по пътищата на Индия белеят костите на милионите умрели, за погребението на чийто тленни останки никой не се грижи. А за да не може някой умел индийски тъкач да конкурира фабричните английски тъкани на административния глава на Индия се дава заповед на такъв опитен майстор да се отреже дясната ръка.

Докато социалистическата индустриализация в нашата Родина бе осъществена без социални и етнически сблъсъци, без създаване на социално дъно и всичко онова, което характеризира парадигмата на т.нар. „развити капиталистически страни“.

Друго обвинение е, че „Инвестиционният поток и икономическата помощ давана под различна форма от СССР поставят българската власт в силна стопанска зависимост и ограничават възможностите да се взимат самостоятелни решения“. Известно е, че нещата се познават в сравнение. Нека да сравним само тогавашната „зависимост“ от Съветския съюз с тази днес от Европейския съюз и Вашингтон.

Нима може да се отрече, че редица структуроопределящи проекти, като се почне от специализацията в електрониката, а също строителството на комбинатите за тежка промишленост бяха плод на собствени български решения и инициативи. При което, както в случая с електрониката, успяхме да извоюваме тази наша инициатива да стане част от системата на интеграция и коопериране в рамките на СИВ. Но този ход не сполучи със заводите за тежка промишленост – Радомир и Русе. Така или иначе, даже и да приемем тезата за зависимостта, то това е т.нар. „позитивна зависимост“, т.е. зависимост при която се получава стойност и най-вече се осъществява развитие.

Но нима може тази зависимост да се сравнява с днешната, когато с „кимване от Брюксел“ се затварят мощности като 1-4 блок на АЕЦ „Козлодуй“, с размахване на пръст от Вашингтон се спират проекти като АЕЦ „Белене“, „Южен поток“ и други. Как би могла да се нарече тази зависимост, може би колониална? Оставяме квалификацията на днешните отрицатели на социалистическата индустриализация!

А когато говорим за дългове, какво ще кажете за днешните такива. Онези заеми са вземани за строителството на различни обекти, благодарение на някои от които и до ден днешен работи икономиката на България. А днешните може ли някой да каже за какво се вземат?!

Питам се има ли смисъл въобще да се коментира друго едно „обвинение“ – това за „дотирането“ при социализма. Нима днес в ЕС не се дотират милион неща? Или в САЩ или Япония? Има ли смисъл да давам статистика и примери – от селско стопанство до високи технологии. Мисля че е излишно. Така че този аргумент срещу „социалистическата индустриализация“ е неадекватен, от каквато и гледна точка да го погледнем.

Накрая ще коментирам и някои други, как да ги нарека, освен „клевети“, изказвани от такива „пишман-изследователи“. Става дума за мита, че видите ли някои западни страни, включително Япония, купували нашите „кари“ – мото и електрокари, за да ги използват като източник на метали за своето производство. Истината е, че предвид излизане на трети пазари в страни от Африка и Азия бе сключено споразумение с японски общотърговски корпорации като „Мицуи бусан“, „Мицубиши шоджи“ и други, имащи търговски мрежи по целия свят, да продават наши кари, срещу което ние плащаме с продукция на нашата хранително-вкусова промишленост – ягодов конфитюр.

Но се чуда как хора, които претендират да са изследователи-икономисти могат да се хванат на такъв глупав мит. Колко ли ще им струват на японците тези метали, ако се налага да демонтират кари, да отделят метала и той да се преработва? Да, днес в Япония има такива специалности в техническите университети, както и се осъществява дейност по използване на вторични суровини. Но става дума за съвременни конструкции и продукти, създадени по блокова схема, което изключително много улеснява демонтажа. При което в съвременни условия е създадена цяла система на преработка на ценните компоненти. Докато кой ще създава в Япония в периода между 60-80 те години на XX век такава система специално за българските кари? И каква ще бъде себестойността на такъв метал?

И накрая за друго обвинение по отношение на т.нар. „ниско качество“ и „висока себестойност“ на българските индустриални производи. Тук ще приведа такъв пример, който се надявам добре илюстрира смехотворността на „обвиненията“, с които „евро-атлантическия прочит“ „доказва“ безполезността и вредата от социалистическата индустриализация.

Във втората половина на 90-те години на XX век на Международна конференция по тотално управление на качеството в Кайро, Египет бях български представител с доклад. И там на самата трибуна от залата египтяни и други представители на арабски и африкански държави започват да ми задават въпроси: Питат ме защо спряхте да произвеждате и да ни продавате различни видове машини и съоръжения? И същите тези хора – бизнесмени и специалисти, а също ръководители на фирми и производства, ми казват, че може би нашите машини и съоръжения като качество на функционалност да се отличават от западните аналози с 10-15% по ниски параметри. Но като цена те са два и три, и повече пъти по-евтини. Или както заключи един от изказалите се „На единица функционалност вие българите давате значително по-високо качество от Запада“.

И още един пример. С японски специалисти по качеството посещавам „Завод за малки трактори“ ООД в Русе през 90-те години на XX век. И японците преглеждайки мотокултиваторите, произвеждани в това предприятие, дават съвети – това да се оправи като външен вид, онова да се оправи и т.н. След това питат каква е цената, като сравняват с аналози на японски мотокултиватори. Когато разбраха, че цената е 12.5 пъти по-ниска започнаха да махат с ръце и да казват, че няма нужда нищо да се оправя, при тази цена и така си е добре. Изводът е, че българската индустриална продукция имаше своите пазарни ниши и бе добре приета. А всякакви приказки против са просто от Лукавия.

Вместо заключение

Прочитът на българската история, основан на „евро-атлантическия подход“, се характеризира с негативизъм и опит за разрушаване на ключови ценности, върху които се гради самосъзнанието и само възприятието на българското общество. А именно – гордост от Родината като страна-майка на Славяно-православната Кирилска цивилизация, като народ съчетал мъдростта на древните цивилизационни традиции на траките и прабългарите, носител на социо-културния код на Православието, т.е. тази част от християнския свят, която е най-близко до ранното християнство с неговият неподправен хуманизъм.

Ако се опитаме да дадем базова характеристика на „евро-атлантическия прочит“ следва да подчертаем, че негативизмът на същия е оцветен, къде в прикрит, къде в открит антибългаризъм.

Засега резултатът от „евро-атлантическия прочит“ може да се характеризира като силно противоречив. Макар че, несъмнено е нанесена и продължава да се нанася щета върху историческата памет на българското общество.

Но въпреки значителните средства и усилия, хвърлени в тази посока, в редица случаи се получава обратен ефект. Така или иначе, обаче, не може да се отрече тъжната истина, че „евро-атлантическият прочит“ на българското минало и настояще с неговия антибългаризъм представлява сериозна опасност за бъдещето на България.

„Духът на Войводата“ „Из лабиринтите на турското разузнаване за Христо Ботйов“

Корените на българското разузнаване се губят далече в древността, а терминът „разузнаване“ е познат още като „малка война“, „тих фронт“ и „игра без правила и норми.“

Красимир ГРИГОРОВ

Всяко от тези определения е по своему вярно. Забулено в секретност и обвено в тайнственост, разузнаването ревниво пази своите тайни. Като правило обществото знае малко за него. Непосветените в тайнството разузнаване са склонни да го идеализират, трудно правят разлика до къде се простира истината? По тази причина в нашата история често сме склонни да отправяме необосновани упреци за предателство към родните ни революционери, забравяйки, че противникът също не действа със затворени очи. Разтревожено от ръста на българското революционно движение през 60-те год. на XIX век и виждайки в него само интрига от страна на Русия, турското правителство решило, да организира специална вътрешна шпионска служба, както в самата България, тъй и всред българските емигрантски колонии. Започвайки тая работа през 1863 година с помощта на хора от други националности, то скоро се убедило в пълната им невъзможност да проникнат в тайните на революционното движение.

През 1867 г. силно повлиян от идеите на Гарибалди, врачанинът Никола Войводов организира в Галац малка въстаническа чета, с която прави неуспешен опит да премине в България заедно със знаменосеца си Цвятко Павлович чрез австрийския параход Германия на фирмата „Лойд“. Получил информация от своята агентура, русенският ваалия - Мидхад паша сваля принудително пътниците на Русенската скеля и в опита си да арестува двамата водача пред очите на всички пасажери атакува първа класа с няколко десетки заптиета за да ги умъртви. Търсейки възможност за пробив, турската агентура се насочва към известния български търговец Манол Иванов с предложение да се заеме с организирането на шпионажа в България и между българската емиграция с българи. Идеята на турския министър на вътрешните работи Али Паша и помощникът му, австриецът Шнайдер Ефенди, претърпяла крах поради намеренията на българина да използва доверчивостта на турската власт към него в услуга на народното освобождение. За целите на българския шпионаж, турското правителство предвидило около 40 000 турски лири или 1 000 000 франка. В заверата били посветени още Т. Райнов и В. Касабов и Л. Каравелов. Последният погледнал на тая работа сериозно и решил да използва неочаквано падналите му в ръце големи средства, за да осъществи ония свои революционни планове, заради които той се е старал да образува своя група и да издава „Свобода“. През март 1869 г., образувайки самозван комитет, Л. Каравелов свиква в Букурещ учредително събрание на своята група, на която присъстват В. Левски, Ангел Кънчев, П. Хитов, Общи, Димитър Пенювич и Хр.Ботйов. Учредителното събрание е било свикано в Букурещ на 25 март. На това събрание бил съставен и написан „проект на устава“ и основан „Тайният български революционен комитет. Левски осъзнава значението на конспирацията и я залага като един от основните принципи на организацията. Цялата дейност е основана на пароли, тайни срещи, конспиративни явки и други атрибути, характерни за специалните служби и понастоящем. Организацията разполага с две формирования за сигурност - Тайна поща, която извършва конспиративно придвижване на кореспонденция, финансови средства, оръжие и др.под, и Тайна полиция, която извършва разузнавателна и контраразузнавателна дейност - осигурява безопасното функциониране на другите структури, разкрива внедрени правителствени агенти, разкрива плановите и намеренията на турската власт по отношение на българското население, пресича опитите на други държави за използване на организацията за свои цели. Заченат като самозван комитет, тази „самовъздигаща измама“ провокира и крамолите по-късно. Идеята на Каравелов за Дунавска федерация, а още по-малко за демократическа република, е била още чужда на съзнанието на тогавашната маса в България.

През 1875 г. турското разузнаване научило, че от Влашко и България ще се прехвърлят бунтовнически чети. За да предотврати това, османската власт увеличава броя на агентите си откъд Дунава. Шпионите докладват в конаците на крайречните градове в империята.Между турските управители на Видин, Лом, Оряхово и Русе, както към и от Враца тече усилена кореспонденция за това къде и как са забелязани комитетите, какви са те и какво подкрепление е нужно. Шпионите научават точния брой на оръжието, боеприпасите и сандъците, които ще се стоварят на българския бряг. Част от сведенията на агентите за Хр.Ботев са неточни. Данните за движението на четата са изключително подробни, но закъсняват с един ден, за да предотвратят навлизането и на българска територия. Когато в края на 1875 г. Юргевският комитет под ръководството на Стефан Стамболов взема решение да вдигне въстание в България през пролетта на 1876 г., турските институции у нас научават за това веднага.

> на стр. 7

Благотворителност

Добротворци от столицата организират

благотворителна кампания в подкрепа на възрастни хора

в нужда и на деца и лица с увреждания в община Мездра

За шеста поредна година по случай приближаващите светли Рождественски празници добротворци от столицата, обединени от каузата „Запази доброто“, организират благотворителна кампания в подкрепа на възрастни хора в неравностойно положение и на деца и лица с увреждания, лишени от родителска грижа.

Ето какво споделиха по този повод от „Запази доброто“ на своята страница в социалната мрежа Facebook:

Здравейте, приятели!

Кампанията на „Запази Доброто“ стартира отново! Коледа приближава, а с нея и коледните чудеса. Ако желаете да стоплите сърцата както на възрастни хора в затруднено финансово положение, така и на деца и лица с увреждания, лишени от родителска грижа, можете да го направите като се присъедините към нашата кауза.

- Желаем да подпомогнем възрастните хора с храни-

телни продукти, а на живущите в дома за увреждания да подарим това, което са написали в скромните си писма до Дядо Коледа.

- Пакетирани хранителни продукти с гарантирано дълъг срок на годност и желанията от писмата до Дядо Коледа ще приемат на следните места и време:

* Всеки ден до 16.12.22 г. от 11:00 до 20:00 ч. в гр. София, Младост 3, Бизнес сграда Metro City, ет. 2 (бул. „Александър Малинов“ №51, срещу McDonalds).
- Даренията могат да се изпращат и до автомат на Speedy с адрес: гр. София, Младост 3, бул. „Александър Малинов“ №51, Бизнес сграда Metro City, получател - Илияна Мирчева, 0897 941 948

- Списък с примерни продукти: <https://bit.ly/3DYjYIM>

- Списък с желанията до Дядо

Коледа: <https://bit.ly/3EQTbu5>

- Подаръците трябва да бъдат нови и надписани поименно.

- Инициативата ще се осъществи на 17.12.22 г. в Комплекс социални услуги за деца и лица с увреждания (КСУДЛУ) в гр. Мездра и в селата Моравица, Руска Бела, Дърманци, Лик, Ослен Криводол, Лютиброд, Люти Дол, Боденец, Горна Кремена, Зверино, Крета, Ребърково и др., област Враца.

Относно въпроси, моля, свържете се с нас на лично съобщение.

Телефон за контакти: 0897 941 948, Илияна Мирчева.

Процесът на работа ще може да следите в нашата страница! Чрез споделянето на поста, Вие помагате на кампанията да достигне до повече добродетели!

Нека запазим доброто заедно! Благодарим Ви!

О Б Я В А

Община Монтана на основание заповед №3237/05.12.2022 г. на кмета на община Монтана, във връзка с чл. 14, ал. 7 от Закона за общинската собственост

Обявява откриване на процедура

по избор на оператор на язовирна стена и съоръженията към нея за възлагане стопанисването, поддръжката и техническата експлоатацията на

язовир „Бранов дол“, представляващ поземлен имот с идентификатор **22250.144.18** по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. Долна Рикса, община Монтана с площ **27 958.00 кв. м**, трайно предназначение на територията: територия заета от води и водни обекти, начин на трайно ползване: язовир, актуван с акт за публична общинска собственост №6071/2020 г., чрез публично оповестен конкурс за отдаване под наем за срок **10 (десет) години**, съгласно нормативната уредба.

1. Конкурсната документация се заплаща по сметка на общината в “Първа Инвестиционна Банка” АД по IBAN BG17FINV91508416677210 (код за плащане 44 70 00) или на касата на общината в стая 102, за сумата от **150.00 (сто и петдесет) лева** в срок до 14.00 часа на 23.12.2022 г. и се получава от центъра за административно обслужване (стая 102, гише №1) на община Монтана.

2. Кандидатите, които желаят да участват в конкурса трябва да внесат депозит в размер на **300.00 (триста) лева** по сметка на общината в „Първа Инвестиционна Банка“ АД с IBAN BG68FINV91503316677222, BIC FINVBGSF или на касата, стая 501, ет. 5 в сградата на областна администрация гр. Монтана до 14.00 часа на 23.12.2022 г.;

3. Конкурсът ще се проведе на **29.12.2022 г. от 10.00 ч.**

Документи за участие в конкурса се приемат до **14.00 часа на 23.12.2022 г.**

Ако след изтичане на този срок има предложение от един кандидат се разглежда неговата оферта.

Когато в този срок не е постъпило предложение се насрочва нов конкурс.

4. Началната конкурсна цена, представляваща годишния наем за обекта - язовир „Бранов дол“, е **1 200.00 (хиляда и двеста) лева, без ДДС.**

5. Подаване на предложенията

- Предложението, съдържащо всички документи съгласно раздел X от конкурсните условия се представя в запечатен и надписан плик, както е указано в раздел VIII от конкурсните условия, се подава в центъра за административно обслужване (стая 102, гише №1) на община Монтана до **14.00 часа на 23.12.2022 г.** и се завежда в “Регистър на предложенията” в присъствието на кандидата.

- допълнения и изменения в подадените вече предложения не се допускат.

6. Справки за обекта, предмет на конкурса, могат да се правят всеки работен ден от 09.00 ч. до 17.00 ч. от датата на обявяването на конкурса до **12.00 ч. на 23.12.2022 г.** на телефони: 096/394 329 или на ет.5, стая 505 в сградата на областна администрация гр. Монтана.

Д-р Даниела Стоянова

общопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицина

Всеки работен ден
от 8,00 до 13,00 часа

**Набира
пациенти**

Тел. за контакти:

096 389 346

„АПОЛОН-21“ ООД,

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Попликлиника, кабинет 106

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

08 ч Преп. Патапий

09 п * Зачатие на св. Анна. Св. Анна, майка на пророк Самуил (Службата е според Минея)

10 с Св. мчци Мина, Ермоген и Евграф

11 н † 11 Неделя след Неделя подир Въздвижение на св. Пратоти. Преп. Даниил Стълпник. Преп. Лука Стълпник. Гл. 1, утр. св. 4, ап. Кол. 3:4-11 (с. 426), лит. св. Лк 14:16-24 (Тип. с. 140)

12 п * Св. Спиридон, еп. Тримитунтски, чудотворец

13 в * Св. мчци Евстратий, Авксентий, Евгений, Мардарий и Орест. Св. мчца Лукия девица

14 с Св. мчци Тирс, Левкий, Филимон, Ариан и Калиник

Танцов клуб „Бързия“ участва в международно събитие с благотворителна кауза

*С красотата на българските танци, носии и при-
съствие танцов клуб „Бързия“ зарадва публиката в
РИНГ МОЛ – София, където участва в благотворите-
лен концерт и базар организиран от Сдружение на Же-
ните Експатриати в София*

Благотворителният базар се проведе на 3 и 4 декември 2022 г. и бе съпроводен от сценично представяне на различни култури от цял свят чрез музикално-танцова програма. На втория ден на събитието танцов клуб „Бързия“ представи своя програма в рамките на 30 минути.

Колорита на изпълненията и пъстротата на костюмите на танцьорите от Бързия накараха дори случайно преминаващи посетители на търговския център да поспрат и да се насладят на техните изпълнения.

Това не е първото участие на подобен форум на танцовия клуб. През 2019 година в Интер Експо център – София танцьорите взеха участие в благотворителния коледен базар с участието на 60 посолства у нас. Тогава организатор бе Международния женски клуб в България.

ОБЩИНА МЕЗДРА - КОЛЕДНО-НОВОГОДИШНИ ПРАЗНИЦИ 2022 ПРОГРАМА

• **7 декември 2022 г. (сряда) - 17:30 ч. - площад „България“:** ЗАПАЛВАНЕ НА СВЕТИЛИНТЕ НА КОЛЕДНАТА ЕЛХА

• **15 декември 2022 г. (четвъртък) - 17:30 ч. - Читалищна библиотека на НЧ „Просвета 1925“:**

ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ „КОЛЕДЕН ВЕНЕЦ ОТ СТИХОВЕ“

• **20 декември 2022 г. (вторник) - 16:30 ч. - Фоайе на II етаж в сградата на Община Мездра:**

ОТКРИВАНЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНА ИЗЛОЖБА „СПАСЕНИТЕ КАРТИНИ“ от личната колекция на Евгени Кучков

• **21 декември 2022 г. (сряда) - 17:30 ч. - Дом на железничаря:**

КОЛЕДЕН КОНЦЕРТ с участието на творчески състави от НЧ „Просвета 1925“, Сдружение „Новото поколение на талантите“ и Център за подкрепа за личностно развитие - гр. Мездра

• **31 декември 2022 г. (събота) - 23:30 ч. - площад „България“:**

ПОСРЕЩАНЕ НА НОВАТА 2023 ГОДИНА

Съфинансирано от
Европейския съюз

Община Белоградчик спечели проект BG05SFPR002-2.001-0033 „Грижа в дома в Община Белоградчик“ по Процедура BG05SFPR002-2.001 “ГРИЖА В ДОМА” по Програма Развитие на човешките ресурси 2021-2027 г.

На 01 декември 2022 г. бе подписан Административния договор за предоставяне на безвъзмездната финансова помощ, като дейностите по проекта са за период от 13 месеца и стартират от 01 декември.

Стойност на проекта, изцяло Европейско финансиране е в размер на **258 250,43 лв.**

Срок на изпълнение на проекта: 01.12.2022 г. до 01.01.2024 г. /13 месеца/

Цел на проекта

Осигуряване на подкрепа в домашна среда за лица с увреждания и възрастни хора, зависими от грижа и разширяване възможностите за предоставяне на социални и интегрирани здравни - социални услуги в домашна среда, включително в контекста на пандемии. Осигуряване на индивидуална и достъпна домашна грижа и психологическа подкрепа на уязвимите лица, живеещи в общината.

Надграждане на досега реализираните дейности и постигнатите резултати от предоставяните почасови домашни услуги, финансирани по други програми и мерки, финансирани със средства от националния бюджет, Европейския съюз и други източници.

Дейности

По проекта ще бъдат изпълнявани дейности по предоставяне на Патронажни грижи за период от 12 месеца, като предоставянето на услугите по домовете на лицата ще започне от 01.01.2023г.

Услугата Патронажна грижа ще обхваща нуждаещите се лица - възрастни хора в невъзможност за самообслужване и лица с увреждания, както в града, така и в селата. По проекта ще бъдат обхванати 47 бр. потребители.

За предоставящ пряко услугите Екип по патронажни грижи ще бъдат наети на трудови договори:

- 1 бр. координатор/диспечер
- 1 бр. медицинско лице
- 10 бр. домашни помощници
- 2 бр. доставчици/шофьори
- И 1 бр. психолог, който ще бъде ангажиран на Граждански договор.

Проектът обхваща четири направления/дейности:

1. Предоставяне на почасови мобилни интегрирани здравно-социални услуги по домовете и психологическа подкрепа за възрастни хора в невъзможност за самообслужване и лица с увреждания.

2. Доставка на храна, хранителни продукти и продукти от първа необходимост, както и осигуряване на транспорт на персонала, предоставящ услугите, от/до домовете на лицата. Допустимо е също така заплащане на битови сметки, заявяване и получаване на неотложни административни и битови услуги (със средства на потребителите).

3. Предоставяне на лицата от целевата група на информация относно превенция и профилактика на здравето и социално значими заболявания, включително консултации с диетолог и др. специалисти при необходимост.

4. Осигуряване на супервизия и обучения на служителите, предоставящи почасови мобилни интегрирани здравно-социални услуги в домашна среда.

На всеки потребител ще бъдат предоставени почасови мобилни интегрирани здравно - социални услуги по домовете и психологическа подкрепа в рамките на до **2 часа дневно**.

За ползване на услугите по проекта потребителите няма да заплащат месечна такса.

Резултати по проекта: 47 Лица в неравностойно положение с подобрени условия на живот в резултат на интервенция от ЕСФ+.

„Из лабиринтите на турското разузнаване за Христо Ботйов“

> от стр. 5

Още в първите дни на ноември шпионите на империята донесат тази информация на властта във Видин. На 4 ноември 1875 г. управителят на града предупреждава подчинения си ломски каймакани да очаква нелегално да бъде стоварено бунтовническо оръжие. Знае се дори фактът, че за прикритие ще бъдат използвани сандъци с реквизит на артисти от Сърбия. Покрит шлеп, натоварен с оръжие и бойни припаси между театралните принадлежности, щял да акустираща на брега. Въпросният кораб минал през Оршова и Кладово и сега се намирал на сръбското пристанище в Радудец, пише видинския управител на ломския си подчинен. През декември 1875 г. турското разузнаване предупреждава всички свои служители по българските земи, да бъдат нащрек. Агентите били информирани да търсят конкретни хора – най-известните комити, които са на свобода. Шпионите на часа узнали, че Стоян Заимов е избягал от Диарбекир през 1874 г., където е заточен предната година за участието си в Хасковския рев. комитет и за покушението над местния чорбаджия Ставри Примо. Според турското разузнаване, той е стигнал до Русия, откъдето е минал в Галац и се готви да прекоси в България. На 21 декември 1875 г. русенският валия взема специални мерки срещу революционерите. През февруари 1876 г. от Цариград е дадена команда по цялата българска земя да се направи всичко възможно да се предотврати подготвяното въстание на българите. Турската власт има подробна информация за дейността на БРЦК, как са купували оръжие в чужбина и каналите по прехвърлянето

Красимир ГРИГОРОВ

му у нас. Затова на 20 февруари 1876 г. агентите на Османската империя предупреждават, че дейци „ръководени от Букурещкия комитет“, ще минат от Сърбия в Румъния, „за да преминават тайно на наша земя“ и може да се очаква да станат оръдия за някои смутове. Властта е научила, че хайдутите ще внесат в България 6000 пушки и 500 сандъка с патрони. Издадена е заповед да се следят всички обемисти товари. Вследствие на засилената си бдителност, турците залавят осем от водачите на лодките, опитващи се да вкарат оръжието за III – ти Врачански рев. окръг и ги обезглавяват по бързата процедура във Видин. Те залавят и известното писмо на копривщенци до Стоян Заимов от 21 април 1876 г. Това също показва, че турските служби са пуснали агентите си из цялата страна. В него гражданите от подбалканския град пишат:

„Вчера на 20 април, предизвикани от някои събития – когато без да се даде повод от наша страна, по нареждане на властта се предприема арестуване на комитетските хора – видяхме се принудени да вдигнем въстание.“ Турците узнават за подготовката на въстанието във Враца, което е трябвало да подкрепи четата на Хр. Ботев. Сведенията им стигат до Видин, откъдето изпращат подкрепление към Враца. Това се случва на 29 април 1876 г. В писмото си, властта в града пише:

„Турците узнават за подготовката на въстанието във Враца, което е трябвало да подкрепи четата на Хр. Ботйов!“

В Монтана

Бойка Серафимова бе удостоена със званието „Заслужил читалищен деятел“

Лично председателят на съюза д-р Николай Дойнов връчи на г-жа Серафимова грамота, медал и златна роза на специално събитие в Института по етнология и фолклористика към БАН. Наградата бе определена след гласуване от Управителния съвет на СНЧ.

На почетната грамота, издадена от Съюза на народните читалища, е посочено, че отличието ѝ се присъжда за нейния изключителен принос в развитието на общонародното читалищно дело и отстояване височините на човешкия дух. Тази е наградата е признание за значимия

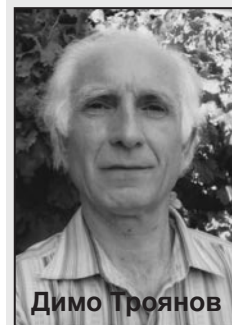
принос на Бойка Серафимова, която 40 г. работи в Народно читалище „Разум 1883“, а повече от две десетилетия е член на УС на СНЧ. Тя е ръководител на Областния читалищен съюз. Освен това, Бойка Серафимова е посветила 27 г. на художествената самодейност.

ОТЗИВ

Срещу пороците на времето

„Без компромиси“, Димо Троянов. Издателство „Мултипринт“ – София, 2022

Цветана КОСТОВА

Чрез новата си книга „Без компромиси“ Димо Троянов за пореден път утвърждава мястото си сред сатириците в нашата съвременна литература – автори на епиграми и афоризми. Той продължава от предишните си издания („Трънливи слова“ – 2017 г., „Житейски мотиви“ – 2020 г.) настойчиво и с безпощадна директна острота да бичува пороците на съвремението.

Като комично жалки са представени онези, които със своето преливащо самочувствие приличат на „балони“, готови да се превърнат в нищото. До тази човешка слабост са наредени и синонимите: самоувереност, самонадеяност и надменност. Поетът-художник застава с възмущение и срещу бързата фалшива популярност, незаслужената награда или слава без покритие, ореола на посредствеността. Възмутително е и когато оплескалият се с кал си позволява да критикува другите или да им „подлива вода“. Непростими са най-вече злобата, подлостта и завистта:

ЗЛОБА

От завист озлобен едъволът сега,
че някои са с ореол, а той – с роза!
Поведението на политиците е наречено „неизчерпаем извор“ за сатира, а народният вот „благоденствие“ за техния живот, лицемерни обещания, чорбаджийска алчност, келепирджийство, хамелеонства:

МЕТАФОРА

Отрязаха на октопода главата,
но зловещо са му живи пипалата!
Поетът е надникнал и в парламента. Промяната е видяна като пълна разруха на страната ни, фалшива демокрация, а протестите са „предимно за парата“; здравната пътека е като пътека към гробищата, заради непосилните цени за пациентите!

Налага се изводът, че „Много наши политици заслужават безизниции!“.

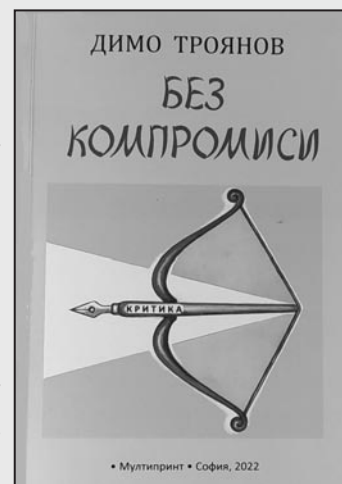
Когато навлиза в сферата на редактирането, сатирикът смело застава срещу своеволните „свавторски упражнения“ на някои редактори.

Четвъртият раздел в книгата започва със символична илюстрация – голяма ножица, прерязваща стеблото на роза и стичащи се капки кръв!

„Незарастващи“ са раните от злините, нанесени от цензурата и антидемократичността, насилиято, заблудите, провокацията, лукавостта.

Своята творческа позиция Димо Троянов изразява чрез мнението, че сатирата, отхвърляйки пороците на обществото, неизменно застава срещу всичко онова, което загрозява човека и света, но със сигурност е и „горчиво лечение“.

Самият автор със своята гражданска социална ангажираност е ярко доказателство, че творецът трябва преди всичко да е достоен и непримирим срещу човешките слабости и пороци, за да тържествуват доброто, любовта и красотата.

Слово

e-mail: slovoplyus@abv.bg,
slovoplus@yahoo.com

Издател: ИК „Слово плюс“

Монтана, бул. „Пейо Яворов“ 1, БЦ „Огоста“, ет.4, офис 401

Параскева Маркова

Главен редактор
тел.: 0876 307 732

Милка Костадинова

Първи зам. главен редактор
тел.: 0888 530 931

Зам. главни редактори:

Цветана Костова

Каролина Краева

Ненчо Славчев

Гая Савестакиева

Отговорен секретар

Екип Монтана

3400, п.к. 133,
ул. „Пейо Яворов“ 1
БЦ „Огоста“, ет.4
офис 401

Екип София

тел.: 0887 901 058
0888 530 931

Екип Враца

ул. „Цв. Кръстенякова“
№13
ОКС, 3000, п.к. 143,
тел.: 0877 185 669

Екип Видин

тел.: 0889 399 349
0885 708 703

Вестник „Слово плюс“
се разпространява

чрез

Печатница
„БГ Принт“ Враца

Издателска кооперация „Слово плюс“
членува в Кооперативен съюз - Враца

Спонтанно, недирижирано, естествено

Елена АЛЕКОВА

През 2018 г. излезе от печат „Книга за Никола Радев“ а ето че в ръцете ни и „Литературна анкета с Никола Радев“. И двете книги са дело на варненското издателство „Славена“ и излизат по инициатива и с прякото участие на Никола Иванов – на првата е съставител и редактор, във втората е събеседникът в анкетата.

Елена Алекова

Никола Радев не обичаше да говори много за себе си. Но Никола Иванов, негов дългогодишен приятел, знае как да предразположи мълчаливеца, за да получим от него не дори зрънца, а шепи злато. Диалогът се води непринудено и завладяващо... „Не е имало предварителен план – споделя в „Необходимо предисловие“ литературният критик, – или намислени въпроси, които да предоставям на писателя и той да отговаря писмено. Всичко е било спонтанно, недирижирано, естествено“.

Детството... Студентските години в Литературния институт „А. М. Горки“ – Москва, в семинара по проза на Сергей Залигин... Годишите като моряк... Ходенето по мъките като издател... Появата на първата собствена книга, на останалите, на най-обичаната – „Когато Господ ходеше по земята“, претърпяла няколко издания... Времето като председател на Съюза на българските писатели... Всичко това, а всъщност цял един живот е предаден пестеливо, живо, интригуващо... Кратки разкази, поскоро притчи... Поръсени тук – с малко тъга, там – с малко хумор, тук – със самоирония, там – с онзи дали укорен или доброжелателен, дали леко уморен от глупостите на света или ведър пронизителен поглед, който като че сваля всичките ти маски и стига до онова, което си. Нещо като „Когато Господ ходеше по земята“, само че в по-друг, по-интимен мащаб... Съдбовните му срещи... Знаковите му разговори... С изумителна памет за истории и събития... Толкова много неща, където няма откъде другаде да научим – най-често наблюдавани или преживени от него самия, а понякога и до- чути на маса от някой друг, но добили нова енергия, попадайки в обсега на неговото силово поле.

Докато пише, Никола Радев успява да концентрира повествованието в една жива сюжетна ядка, от която избликват рой разклонения – асоциации, отражения, отблясъци – близки и далечни. Събрано в нея, словото на писателя излъчва мощна енергия. А видно от „Литературна анкета с Никола Радев“, не само писменото му слово е генератор на енергия, но и разговорното му, устното слово. През цялото време имаш чувството, че словото на Никола Радев сякаш физически те докосва и че дори през него дочуваш гласа му... Някъде тук именно се откроява заслугата на Никола Иванов. Той е оставил словото на писателя да се лее в естествения му ритъм и слог. Не го е изглаждал по свой тертип. Не го е разреждал с чудати свои размишления за едно, за друго. Останал е някак скрит зад еднофразовите въпроси, подсказки, продължения на мисли, мотиви, асоциации Никола-Радеви... Това е, защото литературният критик много добре познава писателя – житието-битието му, характера му, навичките му, душата му. А то ще рече че добре го е слушал през годините на тяхното приятелство. Впрочем, литературният критик трябва да притежава и това умение, да бъде добър слушател. Защото между писателя (говорим за истинския писател) и словото на писателя няма разминаване. В този смисъл беседите с него доизясняват творбите му или творбите му доразкриват човека, който той е.

По страниците на анкетата се кръстосват интересни съдби и характери, мяркат се силуетите на писатели от далечното и недалечното минало, с които Никола Радев е другарувал или се е срещал епизодично, но, запомнящо се: Н. Фурнаджиев, Св. Минков, А. Стоянов, Сл. Красински, Г. Караславов, Ст. Сивриев, Серафим Северняк, В. Ханчев, Ем. Станев, Ив. Радоев, Н. Хайтов, Ив. Петров, Ив. Динков, К. Павлов, Ан. Стоянов, В. Цонев... Толкова е сладкодумен Никола Радев, че не усещаш как те е увлякъл в мощни магически пространства и не ти се иска да ги напуснеш. Анкетата се чете на един дъх. И не стига. Все ти се иска да четеш още и още. А тя е свършила. И започваш отначало. И все едно я четеш за първи път. (Така беше с мен и с „Книга за Никола Радев“. А за „Когато Господ ходеше по земята“ да не говорим...)

В анкетата непрекъснато блика изстрадана житейска мъдрост, изведена веднъж – от непосредствени наблюдения над живота, друг път – от съзерцания над историята и житието-битието на живелите някога. Попитан какво мисли за смъртта и дали тя е страшна за него, Никола Радев споделя интересни прозрения, като накрая закло- чава: „Едно нещо само не ми дава покой: човек живее, учи, придобива висококвалифициран опит, говори чужди езици, натрупва феноменална култура, уникални познания, прозрения и догадки. Къде отива!?“. Наистина, къде отива всичко това? То не е имоти, нито пък финикийски знаци. И за него ли обаче са валидни думите на Йов: „Гол излязох от утробата на майка си, гол ще се и завърна. Господ даде, Господ и взе...“ (Йов 1:21). И ако е така, тогава

съвсем по друг начин тълкуваме загадъчните евангелски слова „блажени бедните духом“ (Матей 5:3) – в смисъла, който влага в тях немският теолог Майстер Екхарт, един от най-великите християнски мистици: „беден е онзи човек, който нищо не иска, нищо не знае, нищо не притежава“ (Проповед 32“), но не в посока на земните неща, а в посока на познаването на себе си и Бога.

Поуките от съзерцанията на историята не са една и две... През 1982 г. Никола Радев издава потресаващата си книга за антифашисткото движение във Варна и Варненския край в периода 1941–1944 година „Истина без давност“. Покрай ровенето в архивите проумява простичка истина, до която уж всички стигаме, но без да я постигаме докрай: „Колкото до историческите истини, почти винаги животът ги допуска, но поуки те са нищожни. Затова са виновни и историците, които слугуват на политиките, но най-вече политиките, които „подреждат“ историята. А тя е скърцаща врата, пххат си пръста в нея и често им го откъсва...“. За тази именно „скърцаща врата“, в която политиките си пххат пръста и тя често им го откъсва, колцина от нас са се досетили. А тъкмо това е най-главната поука от всички опити за пренаписване на историята, справедливи или не – че всяко неправомерно деяние спрямо историята предизвиква след себе си закономерно въздаяние... И по-нататъшният извод, който покрай тези думи може и да проумеем в нечия читателска глава, но не е задължително: един народ оцелява и се движи успешно напред и при най-неблагоприятни исторически обстоятелства, стига да не пренаписва своята история, но да я наслаждава, да я преодолява като история. Иначе се върти в един омагьосан кръг, докато не рухне омаломоощен и не се сличи от лицето на земята.

Особено ценни са спомените на писателя от последните времена на соца и за работата му в „Профиздат“ – неща, които няма откъде да научим, освен от него. Как е издал например редица „неудобни“ навремето книги: стихосбирката „Появяване“ (1983) на неиздавания вече двадесет и пет години тогава Константин Павлов (става дума за книга с нови лирически творби); сборникът с разкази и пътеписи „Черешови води“ (1986) на Георги Божинов, („заради когото навремето разгромиха редакцията на сп. „Септември“ – припомня Никола Радев); романите „Хайка за вълци“ (1987) и „Присъда смърт“ (1991) на Ивайло Петров; „Капут“ на Курцио Малапарте (1998) и „Майстора и Маргарита“ (1989) на Михаил Булгаков (с десетки възстановени страници в двете книги, цензурирани в предишните издания), романите „1984“ (1989) на Джордж Оруел и „Чевенгур“ (1990) на Андрей Платонов; „Задочни репортажи“ (1990) на Георги Марков (подписана за печат няколко месеца преди 10 ноември 1989-а)... И разбира се, Русия! Първите непосредни докосвания на Никола Радев до Русия и руската душевност датират от края на 60-те години на миналия век, когато постъпва като студент в Литературния институт „А. М. Горки“ в Москва. Това е времето на дълбокия застой при Леонид Илич Брежнев.

Ако и по мое време да бяха минали двадесет години от времето, за което Никола Радев разказва в анкетата, и да бе прогърмяла по всички краища на необятната съветска страна „перестройката“, нещо от атмосферата на някогашния – Никола-Радевия – литинститут витаеше и тогава. Господ все още ходеше по земята или поне долавяхме последните отблясъци от присъствието му. Явно каквито и шеметни социално-икономически и политически промени да се вихрят в общественото пространство, нещо в живота като живот, като човешка битност винаги остава едно и също. Може би истинското, същностното на живота, онова, без което той би се разпаднал и изчезнал – то не се променя. Писателят следва да има сетиво за тази неотменима съставка на човешкото житие-битие, без която то не би съществувало като такова. Тъкмо изобразяването, изразяването, съхраняването на тази съставка на живота вероятно е и една от най-главните задачи на литературата, ако не най-главната... Във всичко, за което говори – от спецификата на обучението в този уникален, единствен сам по себе си институт в света до взаимоотношенията между обучаващи и обучавани, от творческото и личностното общуване между студентите до битовизмите на делника, – Никола Радев е уловил и предал най-важното от живота там, онова, което беше се съхранило и достигнало от неговото време до моето, въпреки всякаквите бурни катаклизми и промени при краха на системата. То, струва ми се, въпреки всичките външни промени, ремонти и прочее, витае и до ден-днешен между стените на литинститута.

За похвално слово, посветено на Никола Радев, думите никога не стигат най-вече защото при докосването до него и неговото творчество винаги има нещо, което не ни се открива докрай – завесата се спуска, а ние, видели всичко, сме пропуснали най-важното... „Литературна анкета с Никола Радев“ е полезна и необходима книга. Особено за онези, които тепърва ще нагазват в дълбоките води на литературата. Но и за всички останали, разбира се – за да ги отрезвява и връща на земята.

Поетичен салон

Лиляна Ананиева

Лиляна АНАНИЕВА

Полет

Душата ми блести от свобода,
загубила онази струна,
която палеше ръжта
и като лятото изгаряше безумно
от желаниа горещи,
или страхове...

Не пали вече свещи
и молитви не мълви
в тишината песен срещна
и полета ѝ улови...

Едно щурче ѝ прошепна
с цветовете
на уморени залези
и бавни звезди,

че няма рани и любов,
а само измамни игри
на ум измъчен и жалък,
потънал в стонове
от предишни болки и лъжи.

Детето огорчено стана,
изтупа се от спомени,
привърза смешните си рани
и спря изведнъж да пълзи,
пред себе си решено,
прие си всичките вини

и от вина се отказа,
да бяга от мрака си се умори,
разбра, че няма хорска зараза
и лоши черти,
че е върла омраза
само да отричаш
тъмните си страни...

и че болести няма,
и старост,
и лоши хора дори,
че нищо не ще го засегне,
ако не му дава от своите сълзи.

Умря изцяло и наново се роди
и с поглед чист прогледна:
в илюзията срещна красота,
в противоречията,
в падението и в калта –
бисери, където всеки
би намерил от ужас смъртта...

Свободата равна е на смелост
на истина пред себе си и своята душа,
да знаеш, че дори лъжата външна
може да лети със прелестни крила.

Щом спреш да съдиш и делиш,
да се вкопчаваш и „грешеш“,
прегради всички разрушаваш
и смело можеш да летиш

отвъд хоризонти и страсти,
отвъд надежди и мечти,
потъвайки в нежните ласки
на вечни мигове от светлини.